

годишници Иванъ Вазовъ

Роденъ е въ гр. Сопот презъ 1850 год. Живѣлъ 71 год. Отъ малъкъ обичалъ книгите. Тая обичъ наследилъ отъ майка си, която много обичала да чете.

Вазовъ е най-известниятъ и най-плодовитъ нашъ писателъ. Написалъ е много стихотворения, пѣсни, разкази, романи и други книги.

Заедно съ Христо Ботевъ и Любенъ Каравеловъ той е работилъ за нашето освобождение.

М.
Б.

бождение.

Почти въ всички си произведения той описва радостите и кърбите на народа ни. Въ тяхъ личи голъмата му обич къмъ родината. Писалъ е и за деца. Иванъ Вазовъ е обичанъ отъ цялния народъ и затова, съ право, е нареченъ народенъ поетъ.

Въ своите произведения, разкази, романи и стихотворения, изпълнени съ патриотизъмъ, той ни дава за примеръ своите безсмъртни герои.

Иванъ Вазовъ обичаше много и Македония и Доброта. Съ голъма болка на душата си той склопи очи, виждайки откъснати отъ майката-родина тези вечно български области.

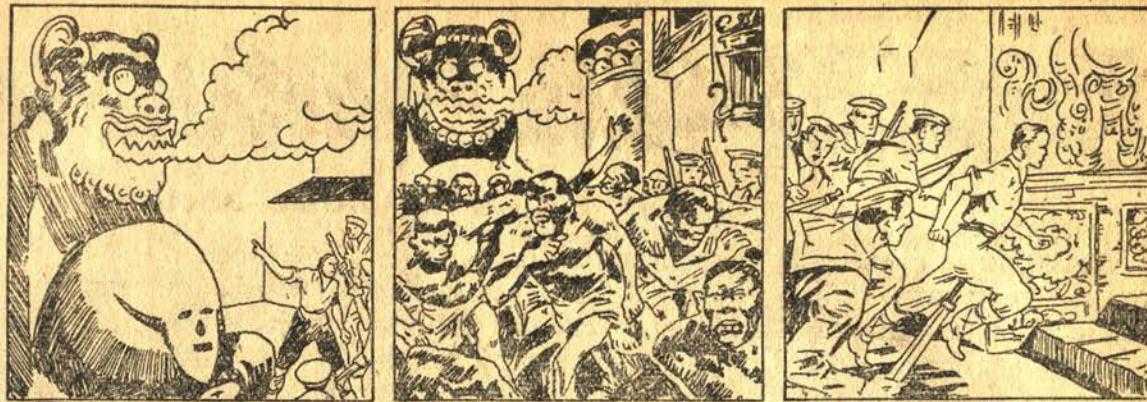
Колко голъма би била неговата радост, ако бъше живъ да види почти изцѣло обединено цѣлото българско отечество.

Колко силно обичаше Македония се вижда ясно отъ неговото стихотворение:

Македония

Не даваме я, не! — земята мила, земята на светите ни отци; не даваме праха на Самуила, ни славата на двамата светци!

Тя наша е, тя съ нази е носила, открай яремъ и търнови вѣнци;

— Бѣлятъ човѣкъ е южте въ

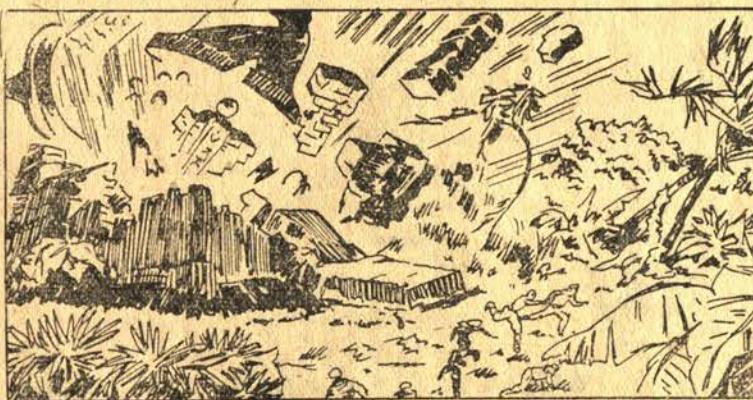
идола! — вика Каменъ.

Изведнажъ въ храма настѫпва отъ моряцъ, който разбира малайски, казва на Камена:

Огъ грамадната уста на идола се чуватъ неясни звуци. Единъ

отъ моряцъ, който разбира малайски, казва на Камена:

— Гласът предупреждава туземци да напуснатъ веднага храма, защото следъ малко той ще биде вдигнатъ във въздуха.

Каменъ и моряцъ сѫ само на нѣколко метра отъ храма, когато

страшнъ гърмежъ разтърсва всичко наоколо.

За мигъ храмът се превръща въ руини. Грамадни блокове

камъни и тухли хвърчатъ във въздуха.

Голъма е изненадата на смѣлия младежъ, когато се обръща и по пътя край бръгъ на морето вижда единъ танкъ.

Каменъ бѣзо взима решение: спуска се по стрѣмните скали и скочи върху танка, който въ този

мигъ минава подъ него.

тѣзи отъ танка се опитватъ да отворятъ калата.

— Нѣма да излѣзете живи! —

вика Каменъ.

Танкът се отправя къмъ пропастта.

„Свръшено е! — мисли Каменъ

(Следва)

Мощни приказки

Вълшебното гърне

Живѣлъ нѣкога единъ много беденъ човѣкъ. Той ималъ петнадесетъ деца, чиято майка Господъ отдавна бѣла прибра.

Единъ денъ покрай колибата на бедняка минала стара и изнемощяла бабичка и помолила да й дадатъ глѣтка вода да понакваси устата си.

— Ще ти подаря това бабичката, изпивайки вода.

— Щомъ го сложишъ — казала чамъ!

Къмъ пладче, когато децата били премрѣли вече отъ гладъ и нѣмало какво да ядатъ, бащата се досетиъ да гърнето на бабичката.

Сложиъ го на огнището и запалиъ подъ него нѣколко сухи трески.

Изведнажъ гърнето започнало да подскача и вика:

— Тичамъ, тичамъ, ти-

прѣстено гърне — казала чамъ!

— Щомъ като тичашъ,

— Щомъ го сложишъ — промълвилъ бащата нерешително — донеси ни нѣ-

що за ядене.

Гърнето бѣзо изчезнало.

Нѣколко минути по-късно

се върнало пълно съ ядене.

Сѫщото направили и на другия денъ. Вълшебното гърне донасяло всичко каквото пожелаятъ.

— Но единъ денъ се случило нещастие. Гърнето се спънало отъ единъ камъкъ и се разбило на парчета.

Тогава при тѣхъ се явила бабичката и имъ казала:

— Така трѣбваше да стане, щомъ като вие не се погрижихте сами за себе си!